

Natașa Alina Culea

Marat

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Închideți ochii și imaginați-vă pentru o clipă un univers copleșitor pentru el însuși, care a zămislit o intenție numită iubire. Intenția a devenit posibilă și a luat forma unei sfere, plutind lin în spațiu, înaintea timpului. Iubirea nu avea nevoie de nimic, nici de confirmare, nici de recunoaștere, fiindcă existența ei desăvârșită îi era de ajuns. Și apoi a fost timpul, și a existat clipa, iar iubirea a zărit cu ochii inimii o planetă, în care intențiile se materializau, trăind experiența a ceea ce erau. Și pentru că exista timpul, iubirea a pândit clipa în care ar putea pătrunde în planeta albastră, pentru a-și trăi experiența la rândul ei. Dar cum poți trăi ceea ce ești? Ei bine, în lipsa a ceea ce ești. Cum poți ști ce este lumina? Doar cunoscând absența ei, întunericul.

Ființele care populau Pământul aveau suflete neliniștite, iar viețile lor erau precum viețile licuricilor, care credeau că dacă ei luminează sunt lumină, și de aceea aveau vieți scurte.

Toate poveștile încep cu un cuvânt, dar ce

cuvânt poate reda înfiriparea unei povești de dragoste imposibil de uitat? Cuvintele pălesc de rușine uneori, nereușind să redea tainele iubirii. Doar în tăcere deplină se rostesc necuvinte printre rânduri, care duc în spate povara dulce a iubirii primordiale.

Abandonați-vă acestei povești, pentru a-i gusta nectarul, lăsați-vă călăuziți de iubire precum magii sub vraja divină.

Povestea începe...

– Nu este incredibil ca prima călătorie în afara țării să fie în China? Acel ținut îndepărtat, cu dragoni înaripați, orezării întinse și clopoței de vânt. Da, acel tărâm la care am visat adesea, copilă fiind, cu imaginație născând dorințe nomade. În mintea mea, China miroase a ceai de iasomie servit în cești de porțelan delicat și are culoarea drumului roșu al mătăsii; este o țară a contrastelor, unde civilizația se împletește cu tradiția într-o melodie prea subtilă pentru a fi auzită de urechile europenilor; progresul

ei incredibil pare alchimie pură; repeziciunea cu care China se adaptează timpurilor ne buimăcește și, cu toate astea, este aceeași țară în care ricșa este trasă de un om care îl cară pe altul și exact aceeași țară în care familia e sub numărul lui trei, iar unicul copil, așa cum spune legea, este cel care nu cunoaște noțiunea de frate, nici de soră, fiind ori un copil solitar, ori având drept familie lumea toată – nu mă pot decide...

Văd China îmbătată de prezent, dar hrănindu-se dintr-un trecut care nu trece.

Acestea erau gândurile mele în acea seară a zilei de 5 decembrie a anului 2000, având biletul certitudinii în mână, un bilet albastru, înaripat cu sigla Tarom. Sunt exaltată gândindu-mă că mâine îmi voi sorbi cafeaua în China și, animată de entuziasmul firesc al celor douăzeci și doi de ani abia împliniți, reflectez lângă bagajele închise. *Cred că am tot ceea ce mi-aș putea dori*, îmi spun și recapituliez: o relație de aproximativ doi ani cu un tânăr chipeș care mă iubește – Denis Dumitru pe numele lui complet –, o viață confortabilă și relaxantă, sunt tânără și plec în China! Mai am o colecție cu CD uri din anii '60 -'70, un dressing, care geme de haine și pantofi, un cățel, care, teoretic, este mai mult al lui Denis, un glob de cristal, în care ninge dacă îl scuturi puțin, o bibliotecă cu cărți vechi, achiziționate din târguri, la care țin ca la ochii din cap și... o lingură de lemn, pictată cu căpșune, pe care mi-a dăruit-o bunica mea înainte să plece fără să se mai întoarcă.

Dar sunt eu ceea ce am? Sunt fericită sau doar cred că sunt? Nicio umbră nu-și făcuse loc pe cerul meu, netulburat de frământările lumii. Acum nu

lipsește nimic din peisajul fericirii tihnite în care trăiesc. Ce altceva mai este de aflat în lumea asta, pe care o țin în palme?

Dar destul despre mine, să vorbim acum despre Denis, iubitul meu, care este un tânăr practic și organizat, dedicat lucrurilor concrete, un tip care nu se lasă târât în efuziuni sentimentale, acestea fiind apanajul meu exclusiv. Denis are un înnăscut simț al măsurii, dublat de bun-simț, acestea fiind dobândite odată cu educația severă dată de părinții lui. Denis știe mereu ce vrea și, acum doi ani, mi a spus că mă vrea pe mine, iar eu am fost fericită, pentru că nu mi-aș fi imaginat vreodată un partener mai potrivit. Acum Denis are douăzeci și șase de ani, cu patru ani mai mult decât mine, deși seriozitatea lui îl face să pară mai matur decât este. Denis poate părea uneori cam exigent în așteptările sale, în general, dar față de mine manifestă o largă îngăduință. De-a lungul timpului, îi încercasem răbdarea uneori, ca atunci când luam bani de acasă și plecam să cumpăr câte ceva pentru cină, întorcându-mă cu o carte cu poezii sau cu un tablou care mă inspirase pe moment.

– Hrană pentru suflet, Denis! îi strigam și îi săream în brațe, evitând astfel să fiu certată pentru nesăbuiința mea.

Denis se ocupă cu diverse afaceri moștenite de la părinți, printre care și un lanț de magazine de confecții. Și, pentru prima dată, mă trimite în China în locul lui, ca să aprovizionez magazinele cu marfă nouă, cu atât mai mult cu cât luna decembrie este foarte productivă, iar ceea ce cumpăraseră el era pe sfârșite. Oricine lucrează în domeniul comerțului

știe că acum este perioada cea mai prosperă din an. Sigur, nu este ceva foarte creativ, deoarece am traseul gata făcut de către Denis. Am notat după dictare locurile în care trebuie să ajung, oamenii pe care trebuie să îi contactez, numerele de telefon de care voi avea nevoie și alte asemenea detalii. În concluzie, am totul programat serios de dinainte. Drumul cu avionul va fi fără escală până în Beijing. Așadar, o cursă directă care va dura în jur de nouă ore și jumătate. Ajunsă acolo, mă voi caza la hotelul *Jing Lun*, unde am rezervare, și voi lua legătura cu domnul Li Hua Chen, numit Max de către români, pentru a fi mai pe înțelesul tuturor. Ca atunci când ești artist și îți iei un nume de scenă, deși domnul Li nu este un artist, cel puțin asta reiese din informațiile mele. Îmi verific agenda iar, căci mi-am luat foarte în serios responsabilitatea mea de emisar blond, București-Beijing și Beijing-București.

– Ai reținut tot ce ți-am spus? mă întrebă Denis. Pare puțin îngrijorat. În fine, pentru orice nelămurire, sună-mă de pe telefonul Luanei, deoarece încă nu am reușit să înțeleg ce se întâmplă cu serviciul de Roaming.

Îl îmbrățișez pe Denis în loc de încuviințare, ținând încă în mână agenda cu coperte negre.

– E timpul, nu? Abia aștept să merg cu avionul, Denis! O să-mi lipsești atât de mult! exclam și deschid ușa către frigul de afară, care ne biciuie imediat chipurile.

Ieșim amândoi din casă, iar Rex, văzând agitația iscată, sare cu labele mari pe haina mea albă de stofă.

– Rex, șezi, Rex! strig eu la câinele care refuză să se conformeze. Deși dresat, tot nu acceptă indicații, altele decât ale inimii sale mari ca el, căci cântărește cam mult pentru talia lui, mă gândesc îngrijorată. Denis, cred că trebuie să alergi prin parc cu Rex, nu e cam grasun? îl întreb fără a aștepta, oricum, un răspuns.

– Alina, haide să intrăm în mașină! râde Denis. Vorbim când vii despre colesterolul mărit al lui Rex. Râdem și Denis trece la volan, eu așezându-mă pe scaunul din dreapta, care începe să se încălzească. Niciodată nu mi-au plăcut scaunele din piele, căci sunt polare iarna și mult prea încinse vara. Da, asta fac eu ori de câte ori am de îndeplinit o însărcinare. Călătoria asta mă blocase, așa că mă agăț de toate detaliile inutile, cum ar fi: de greutatea lui Rex, de nasturii de la haina mea albă, pe care îi număr acum pentru prima dată, de textura scaunelor de la mașină, chiar și de starea vremii din Guatemala, deși nu intenționez să ajung acolo. Unele persoane puse în fața unui fapt concret se mobilizează rapid și devin performante, nu și eu însă. Dimpotrivă, mă împrăștii în toate direcțiile cu multă sânguință. Sunt surescitată, ca un arc căruia îi mai lipsește doar puțin ca să plesnească dintr-un loc vulnerabil. Abia aștept să decolez. Interiorizată fiind, nici nu conștientizez foarte bine drumul în sine, ci doar emoția unui eveniment important care se va petrece în viața mea.

Denis conduce precaut prin traficul din partea de nord a Bucureștiului, până la aeroportul Otopeni, ocolind cu grijă arterele cele mai aglomerate. Ajunși în parcarea aeroportului, îmi iau bagajele din mașină

și, cu Denis de mână, mă îndrept către clădirea inscripționată cu litere mari, albastre *Aeroportul Internațional Henri Coandă București*.

Pentru a se asigura că am lecția învățată, Denis mă întreabă încă o dată dacă am toate actele la mine, apoi îmi spune în ce ordine mi le vor cere reprezentanții aeroportului și ce anume trebuie să am la îndemână. Desigur că este prea multă informație nouă pentru mine și nu înregistrez mare lucru, dar mă strădui, fiindcă vreau să îi demonstrez că se poate baza pe mine și că sunt o mână dreaptă în plus, și nu una stângă, așa cum mi se pare de multe ori.

Din mulțimea prezentă la aeroport, se desprinde Luana. Vine grăbită către noi. Ea va fi cu mine în Beijing tot timpul, vom sta chiar și în aceeași cameră. Sunt mai relaxată văzând-o pe Luana atât de stăpână pe ea, căci, spre deosebire de mine, care eram la primul meu drum în China, Luana călătorise acolo de mai multe ori. Părinții Luanei au, la rândul lor, câteva magazine în București, iar ea îi ajută, călătorind în locul lor, când nu are perioade încărcate la facultate. Aș putea spune că Luana și cu mine suntem niște reprezentanți temporari, trimiși în locul celor de drept.

Îmi iau rămas-bun de la Denis, îmbrățișându-l tare.

– Stai liniștit, Denis, voi fi mereu cu ea. Ai numărul meu de telefon, nu?! îl asigură Luana pe Denis, înainte de a trece împreună cu mine de linia care separă mulțimea de pasagerii pentru zborul nostru. Ușile se închid automat în spatele nostru,

fără zgomot, lăsându-l pe Denis în urmă.

Voi fi în China șapte zile, nici mai mult, nici mai puțin, având-o drept companie pe fascinanta Luana, care se mișcă cu grație și siguranță prin locul acesta în care încerc și eu să mă orientez, fără prea mulți sorți de izbândă. Drumul prin aeroport mi se pare destul de alambicat și cu multe verificări. Repet automat gesturile Luanei, mergând cu actele în mână, după ea. Ea se mișcă foarte repede, iar eu mă simt începătoare în ale lumii preocupări mature.

Ne oprim într-o sală cu scaune de plastic aranjate ordonat pe tije metalice și ne așezăm cu bagajele lângă noi. Pe rândul din față, o tânără atrage toate privirile. De ce? Înaltă, șatenă, picioare interminabile, păr lung, perfect îndreptat, îmbrăcată ca în revistele de modă... Pare să lucreze în modelling sau, oricum, într-un domeniu apropiat acestuia, judecând după înfățișarea ei și ținuta *Chanel*. Pare plictisită, uitându-se într-un punct imaginar și jucându-se mecanic cu un breloc metalic reprezentând o siluetă de balerină într-o piruetă. Tânăra e clar o apariție, iar eu o văd deja, cu ochii minții, în Beijing, defilând pe podiumuri înalte sau fiind figura centrală a unor reclame imense, așezate pe clădirile cele mai importante ale metropolei.

După o jumătate de oră ne ridicăm iar. Trecem printr-un coridor îngust și luăm loc pe niște scaune mult mai confortabile decât cele de dinainte, asta după un scurt salut al unei tinere foarte frumoase, îmbrăcate în uniforma albastră a companiei aeriene, cu boneta așezată cochet într-o parte a capului și prinsă în clame.

– Când urcăm în avion? o întreb eu nedumerită pe Luana, uitându-mă la ceasul de la mână.

Luana râde grozav și îmi spune:

– Suntem deja în avion! Se vede că ești la primul drum, zice ea și râde.

Ah! De aceea scaunele au centură de siguranță! Mi-e ciudă că sunt atât de aeriană. Râsul ei mă trezește brusc la realitate. Nu înțeleg de ce scenariul nu se potrivește cu ceea ce îmi amintesc eu din filmele vizionate. În filmul *La dolce vita*, Sylvia coboară cochet din avion pe o scară lungă, având o eșarfă în jurul gâtului și ochelari rotunzi la ochi, pozând în diva pe care o așteptau paparazzi; mi-o amintesc perfect, deoarece este secvența mea preferată din film. Deci, unde este scara mea? Îmi trebuie câteva clipe să fac legătura între coridorul strâmt, prin care tocmai trecusem, și scara în aer liber, pe care crezusem că voi urca. Este amuzant și, într-adevăr, sunt prostuță; nu mă gândeam că ar fi posibil să fiu mai stângace decât atât, dar se pare că reușesc. Mereu este loc de mai rău, așa cum este loc și de mai bine.

Ascult instrucțiunile de siguranță pe care ni le prezintă însoțitoarea de zbor. Resimt decolarea în mod ciudat, ca pe o cădere de o sută de etaje cu liftul, care, în loc să te sperie, te asaltează cu adrenalină și-ți bombardează incitant simțurile. Însoțitoarea de zbor trece printre rânduri cu un căruț încărcat cu caselete din plastic, sticle cu băuturi, pahare și alte produse alimentare. Sunt absolut fascinată de tot, ca atunci când am fost pentru prima dată la grădiniță și nu-mi puteam lua ochii de la scenele de basm

desenate de-a lungul pereților, uitând să răspund la întrebările educatoarei.

Îmi comand și eu o cafea, gândindu-mă că zborul va fi destul de lung, apoi mă răzgândesc și cer și cina: o ruladă cu sos alb, servită în farfurii de aluminiu. Descopăr căștile de radio și Luana îmi arată cum pot schimba frecvențele, în funcție de locul deasupra căruia zburăm. Butonez încântată o vreme, până când găsesc muzica ce-mi completează armonios starea sufletească de exaltare. O altă însoțitoare de zbor ne aduce pături, măști de dormit și niște pernuțe gonflabile, toate acompaniate de explicațiile amuzante ale Luanei, ca răspuns la nedumerirea mea.

Majoritatea luminilor din avion se sting brusc. Se pare că se dă stingerea, ca la un internat strict de fete. Deși este târziu, nu îmi e somn deloc, pentru că sunt mult prea încântată de toate lucrurile noi care mă bulversează și pe care încerc să le asimilez. În buzunarul scaunului descopăr un catalog cu parfumuri, printre alte broșuri cu coperte lucioase.

– Vreau și eu un parfum, Luana! Vreau să-l asociez cu această călătorie, care mă emoționează atât de mult, ca și cum ceva extraordinar este pe cale să se petreacă.

– Vezi că nu au mostre, îmi explică ea.

– Hm... Atunci voi merge pe mâna destinului! spun entuziasmată.

Chem un tip înalt, în uniformă, care luase locul tinerei însoțitoare de zbor de mai devreme. Se pare că sunt cel puțin trei însoțitori de zbor în avion.

– Mă scuzați, vreau un parfum și, pentru că am înțeles că nu aveți mostre, am decis să vă las pe dumneavoastră să alegeți pentru mine, sigur, dacă vă face plăcere! Îi spun mulțumită de ideea năstrușnică de a lăsa destinul să aleagă în locul meu.

Tânărul se miră doar o secundă, după care își schimbă expresia feței, părând destul de încântat de faptul că îi cer părerea.

– Am văzut că ați deschis pagina la *Organza*, dar, sincer, eu nu vi l-aș recomanda, pentru că mi se pare mai potrivit unei doamne, și nu unei tinere fete. Vă recomand să cumpărați *Romance*, nu cred că veți regreta nici măcar o secundă, mă sfătuiește el.

Sunt mulțumită deja de alegerea lui, deși încă nu am încercat parfumul, pe care îl plătesc satisfăcută. De multe ori preferam intuiția în detrimentul cunoașterii bătătorite și analitice, care mi amintea de Denis. Deschid celofanul care învelește cutia lucioasă a parfumului și rămân uluită după ce-l adulmec: e chiar parfumul emoțiilor mele din acea zi. Este surprinzător cum se leagă lucrurile, dacă le lași în voia lor. Îi mulțumesc cu un zâmbet radios însoțitorului de zbor, care așteaptă reacția mea.

– Este divin! Mulțumesc de zece ori!

Ne zâmbim amândoi cu o mină complice, iar el se îndreaptă către ceilalți pasageri.

– Toate sunt perfecte astăzi, îmi spun. Am început o călătorie minunată, am un parfum de care nu mă voi mai dezlipi vreodată, numit *Romance*, și viața mea arată ca o prăjitură delicioasă, cu ciocolată și cu o cireășă pe mijloc. Poate fi mai bine decât atât?!

Pasagerii avionului încep să adoarmă, unul câte unul – ca popicele care cad, dezechilibrându-le și pe celelalte – acoperiți de pături sintetice și ghemuiți pe scaunele lăsate mult pe spate. Sunt mulți chinezi, care, probabil, se întorc acasă, în Beijing. Deși zburăm cu un avion de linie, aproape toate locurile sunt ocupate, lucru firesc dacă ne gândim că suntem înainte de Crăciun.

Schimb iar posturile de radio, preocupată, căutând acea melodie care să rezoneze cu starea mea emoțională. Un chinez își scoate picioarele mici din pantofi; are șosete roșii flaușate și începe să sforăie, cutremurând rîndul din partea mea dreaptă. Mă abțin de la hohotele de rîs care amenință să izbucnească, punându-mi mâinile pe gură. Mă întorc cu spatele la chinezul cel comic și mă uit pe hubloul avionului.

Cred că suntem deasupra Rusiei, pentru că la radio se difuzează acum doar cântece rusești, pe ritmuri romantice. Deși nu sunt adepta tehnologiei, astăzi îi văd cu adevărat rostul, căci datorită ei poți să zbori ca o pasăre neobosită care străbate jumătate de lume, ascultând muzica nopții; ba mai mult, poți savura confortabil o cafea neagră la înălțimea ochilor lui Atlas.

Luana doarme pe scaunul de lângă mine. Avionul scade lin din altitudine și pe hubloul văd, pentru prima dată în viață, Moscova, fiind întruchipată de un rai de luminițe colorate, dar un rai nesfârșit, ca un univers înstelat ce se cascadează sub noi. Unui șir lung de luminițe, care pare să mărginească un bulevard, îi dau numele de *Arbat*, fiindcă nu

preferatul românilor, dar și rușii care vin în Beijing îl frecventează. Noi stăm acum aproape de centrul de afaceri și majoritatea celor care vin aici nu se îndepărtează prea mult de hotel, fiindcă ar fi timp consumat inutil, pe care l-ar putea folosi la maximum pentru a face cumpărături.

– Tu știi mai bine, Luana, nici eu nu vreau supă de gândaci, așa că mergem unde spui tu, spun eu împăciuitoare. Până acum, credeam că zvonurile despre alimentația chinezilor sunt mai mult povești.

– Nu sunt, chiar este o altă lume aici.

Ieșim din hotelul *Jing Lun*, în care suntem cazate, după ce Luana s-a oprit să vorbească ceva la recepție. Găsim cam greu o altă mașină care să ne ducă în cartierul Chaoyang, dar, într-un sfert de oră, ajungem și la restaurantul rusesc, care se numește amuzant, *Elephant*, denumirea sa în chineză fiind *Xiao Wang Fu*. Sunt destul de pretențioasă în privința restaurantelor și, nu de puține ori, am ieșit așa cum am intrat dintr-un local, dacă mă nemulțumea ceva din atmosferă, curățenia sau chiar muzica. De data asta însă, este dragoste la prima vedere. Restaurantul este plăcut decorat în stil rusesc, atmosfera e primitoare, cu lumânări pe masă, care aruncă în jur lumini difuze. Romantic. Fac apel la toate cunoștințele mele de limbă rusă, reușind să descifrez meniul scris în alfabetul chirilic, nu și sensurile cuvintelor. Nici cel în engleză nu mă ajută în vreun fel, căci cunoștințele mele în această limbă sunt aproape inexistente. Comand mai multe feluri de mâncare, mai mult din curiozitate, decât de foame acerbă.